

Arrest

nr. 342 029 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, diende op 20 januari 2026 vanuit het gesloten centrum Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') via videoconferentie gehoord in het gesloten centrum van Merksplas op 13 februari 2026. Hij werd bijgestaan door een tolk Arabisch en zijn advocaat was tijdens de hele duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig bij verzoeker in het gesloten centrum.

1.3. Op 13 februari 2026 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt:

(...)

"A. Feitenrelaas

U bent een islamitische Marokkaan van Berber origine, geboren in Trougout, provincie Driouche. Uw moeder is als gevolg van diabetes overleden. U heeft vier jongere broers.

U verklaart dat u in Marokko onterecht één jaar in de cel hebt gezeten omdat u ervan werd beschuldigd om mensen van de regering te hebben geslagen. Meteen na uw vrijlating verliet u het land. U wilde naar Europa reizen om hier vrijheid te hebben. U bleef enkele dagen in Spanje en woonde nadien jarenlang in Frankrijk, Nederland en Duitsland, waar u familieleden heeft wonen. U probeerde vruchteloos uw verblijf te legaliseren in deze landen. Ook in België heeft u familie en heeft u verbleven. U werd in België (Antwerpen, Elsene, Brussel-West) vanaf juli 2023 meermaals aangehouden wegens bedreiging met een wapen; inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen; verboden wapendracht; en diefstal. U bediende zich hier van verschillende aliansen (zeker vier, exclusief genoteerde variaties), geboortejaren (tussen 1991 en 1999) en nationaliteiten (Palestijn, Algerijn, Marokkaan). Er werd ook een ICAM-begeleidingstraject voor u opgestart in juli 2023, maar u gaf hier verder geen gehoor aan en bijgevolg werd deze coaching beëindigd. Op 19 januari 2026 werd u geïntercepteerd door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene en werd u overgebracht naar een gesloten centrum. De daaropvolgende dag, op 20 januari 2026, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ten aanzien van Marokko stelt u als eerste dat u niet weet welke nationaliteit u heeft. Ten tweede stelt u dat u niets of niemand heeft in Marokko. Daarnaast voegt u toe dat u in Marokko als jongeman seks heeft gehad met een man in een bos, dat u werd betrappt maar dat u kon ontsnappen. Ook in Europa heeft u seksuele betrekkingen gehad met mannen (en vrouwen) en u verklaart op mannen en vrouwen te vallen. Hierdoor vreest u vervolging door de staat, uw familie en iedereen.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer. Er werd wel een identificatie van het Marokkaans Consulaat-Generaal te Brussel van 27 december 2024 aangetroffen in uw administratief dossier.

B. Motivering

Het feit dat u pas jaren na aankomst in België een verzoek hebt ingediend, en dit louter om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

In uw dossier bevinden zich onvoldoende concrete elementen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U verklaart mentaal ziek te zijn en in de psychiatrie te zitten (CGVS, pp. 3, 4, 5, 8, 9, 12, 14). Ook stelt u last te hebben van waanideeën en bent u naar eigen zegen paranoïde (CGVS, p. 11). U bezocht 'heel vaak' een dokter, ook de dag voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, pp. 4-5), maar u legt geen enkel document voor ter staving hiervan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bleek u bovendien in staat coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld (CGVS, pp. 2-14). Voor de volledigheid moet worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) altijd erg coherente en betekenisvolle verklaringen aflegde (Vragenlijst CGVS door DVZ, 26/1/2026; Verklaring DVZ, 26/1/2026). Bovendien maakte u bij de DVZ geen gewag van bijzondere procedurele noden, noch werden er door de DVZ bijzondere procedurele noden vastgesteld (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, DVZ, 26/1/2026; Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 26/1/2026). Ook in uw administratief dossier (aanhoudingen, politieverhoren) werden geen bijzondere procedurele noden genoteerd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

1. Uit uw gedrag en verklaringen blijkt dat uw komst naar België niet uit een gegronde vrees voor vervolging volgt:

1.1 U geeft geen zicht op uw concrete situatie en werkt nauwelijks mee: u stelt niet te weten of u Marokkaan bent, kan niet zeggen wanneer u Marokko verlaten heeft en werkt amper mee bij het overlopen van uw familieleden woonachtig in Europa (CGVS, pp. 3, 5, 6-7). U legt bovendien geen enkel identiteitsbewijs voor, terwijl u wel over een Marokkaanse identiteitskaart zou beschikken (CGVS, p. 13).

1.2 Dat u zich in het verleden in België identificeerde als S. B., R. B., M. H., M. B. – nu weer als Palestijns, dan weer Marokkaan, dan weer Algerijns staatsburger, geboren in 1991, 1993 of 1999, – toont bovendien aan dat u er niet van terugdeinst om de Belgische autoriteiten te misleiden als u dat zo uitkomt.

1.3 Nog blijkt dat uw verzoek om bescherming werd ingediend de dag nadat u in een gesloten centrum terecht kwam met het oog op een repatriëring naar Marokko, wat neerkomt op een flagrant misbruik van de

procedure internationale bescherming en niet wijst op een nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

2. Uw vrees voor uw familie en de overheid wegens uw seksuele betrekkingen met mannen zijn niet geloofwaardig:

2.1 U stelt dat u in Marokko door uw familie in een bos werd betrappt. U werd tot vier keer toe gemaand zo gedetailleerd mogelijk te vertellen wat er gebeurd is, maar antwoordt telkens zeer algemeen in enkele korte zinnen. U kan niet situeren hoe oud u toen was, kent de familienaam niet van de man, kan niet antwoorden hoe u hem leerde kennen en geeft ook geen antwoord op wie van uw familieleden jullie precies betrapten (CGVS, pp. 7-9).

2.2 U vervalt in zeer stereotype en weinig diepzinnige verklaringen over uw seksuele gevoelens jegens en betrekkingen met mannen: maakt stootbewegingen met gebalde vuist (CGVS, pp. 7, ...) en verwijst enkel naar de seksuele daad op zich (CGVS, pp. 8, 10).

2.3 U verklaart dat u 'een beetje. Soms veel' verliefd bent geweest op een man. Uw eerste verliefdheid was op de gehuwde J., maar over jullie ontmoeting (op straat) en jullie contact daarna kan u niets vertellen, naar eigen zeggen omdat u te veel dronk (CGVS, pp. 11-12).

2.4 U stelt dat u ook al eens met mannen afspreekt puur voor seksueel contact. U zegt hierover dat de mannen op zoek zijn naar u en u niet naar hen zoekt, maar hoe de potentieel geïnteresseerde mannen naar u op zoek gaan en u kunnen vinden, kan u geen antwoord op geven (CGVS, p. 11).

3. Uw vrees ten aanzien van Marokko wegens een eerdere veroordeling en deelname aan protesten is niet aannemelijk:

3.1 U stelt dat u in Marokko vals werd beschuldigd van het slaan van mensen van de regering, waarna u één jaar in de cel doorbracht. Kort daarna verliet u het land. U verbindt deze veroordeling aan uw aanwezigheid bij de protesten van Nasser Zefzafi, een Rifijnse Noord-Marokkaanse politiek activist (CGVS, pp. 7, 13). Vooreerst geeft u geen enkele indicatie van wanneer u werd aangehouden en veroordeeld. Daarnaast legt u geen begin van bewijs neer van de beschuldigingen, het proces en de veroordeling. Nog verbindt u hier geen enkele concrete, actuele vrees aan indien u naar Marokko zou terugkeren.

3.2 U geeft bovendien zowel aan de DVZ als bij het CGVS expliciet aan dat u geen politiek asiel, maar humanitair asiel wenst aan te vragen (CGVS, p. 3; Vragenlijst CGVS door DVZ, 26/1/2026, vraag 3).

4. Betreffende uw overige vrees ten aanzien van Marokko:

4.1 U verklaart dat u in Marokko geen onderdak heeft, noch eigendommen of geld en dat men u er niet zal respecteren (CGVS, pp. 12-13). Vooreerst moet u eraan worden herinnerd dat u geen zicht geeft op uw vertrek uit Marokko en de precieze omstandigheden die tot uw vertrek hebben geleid (cf. supra). Bovendien verklaarde u tegenover de DVZ nog dat uw vader en vier broers in Marokko woonachtig zijn (Verklaring DVZ, 26/1/2026, vragen 13, 18) en kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw familie zou hebben gehad (cf. supra). Dat u niet minimaal op praktische hulp van uw familie in Marokko zou kunnen rekenen bij terugkeer naar en hervestiging in uw land, is dan ook nergens op gebaseerd.

4.2 U redt zich al voor onbepaalde tijd – u geeft hier immers zelf geen zicht op, cf. supra – zelf in Europa en blijkt dus voldoende autonoom en zelfredzaam. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u in diverse Europese landen kon rekenen op een netwerk van familie en u stelt gewiekst dat u niet in België zou verblijven als u hier geen familie zou hebben (CGVS, pp. 6-7). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u zich niet zelf zou kunnen redden in uw vaderland, al dan niet met de hulp van uw familieleden die zich over diverse landen zouden hebben verspreid.

4.3 U verklaart dat u al zeker tien jaar weg bent uit Marokko (CGVS, p. 4). Ook hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofd worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u zich na jaren van verblijf in Europa niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Marokko vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Marokko aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet nogmaals worden aangestipt dat u onder verschillende aliansen reeds meermaals werd aangehouden sinds u in België verblijft (cf. supra) en ook zelf verklaart dat u in Nederland werd aangehouden door de politie (CGVS, p. 10).

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid en § 5, a, b en c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivatie van de bestreden beslissing, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering. Verzoeker betoogt dat hij zich überhaupt niet kan vinden in de redenering van de commissaris-generaal in zoverre hij daadwerkelijk bewezen heeft het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Verzoeker citeert artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* manifest sprake is van de in deze bepaling vermelde vorm van geweld en aantasting van rechten waarvan geen afwijking mogelijk is. Hij voegt eraan toe dat hij zowel op mannen als op vrouwen valt en daardoor vervolging vreest door de staat, door zijn familie en iedereen. Verzoeker stelt dat homoseksualiteit strafbaar is in Marokko.

Vervolgens stelt verzoeker dat hem eveneens de subsidiaire bescherming werd geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij ingeval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker citeert de artikelen 48/4 en 48/6 § 5, a, b, en c van de Vreemdelingenwet en betoogt dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht. Hij voegt eraan toe dat hij op mannen en vrouwen valt, dat hij betrappt werd in een bos op seksuele activiteiten met een man en dat hij hierdoor vervolging vreest door de staat, zijn familie en iedereen. Verzoeker stelt dat artikel 489 van het Marokkaanse Wetboek van Strafrecht handelingen ‘tegen de natuur’ (homoseksuele handelingen) strafbaar stelt. Volgens het Marokkaanse wetboek kunnen seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht worden bestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar, evenals geldboetes en dat naast wettelijke vervolging er sprake is van sterke sociale afkeuring en discriminatie van LGBTQI+-personen. Verzoeker meent dat een verder onderzoek ook aan het licht zou kunnen brengen hebben dat hij wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Hij stelt dat deze aanpak het proces van internationale bescherming inhoudsloos maakt en de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek miskent.

Hij stelt dat de elementen niet grondig zijn onderzocht en daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen van verzoeker om hun relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd.

Verzoeker stelt dat de motivering beperkt is tot een zinnetje dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en daarmee wordt de verplichting van het CGVS onder artikel 48/6 § 5, a, b, c van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd.

In ondergeschikte orde voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, oordelend dat de situatie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingen. Verzoeker stelt dat de huidige toestand grondig moet worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek om subsidiaire bescherming en dat hij uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en dat het bekomen daarvan nog minder waarschijnlijk lijkt in de huidige context. Verzoeker meent dat het feit dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en aspecten van zijn concrete situatie impliceert dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake de formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat het CGVS zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft, dat de argumentatie van de commissaris-generaal wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus onvoldoende is en dat wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus het dossier ook duidelijk

eenzijdig en niet grondig is geanalyseerd. Hij meent dat het passend is het dossier terug te zenden naar het CGVS.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meer subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoeker vermeldt volgende inventaris der stukken

1. Bestreden beslissing;
2. Kennisgeving van de bestreden beslissing;
3. Bewijs detentie als BJB aanstelling;
4. Stukken homoseksualiteit Marokko.

4. Aanvullende nota

Verzoekers advocaat legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij informatie met betrekking tot de bestraffing van homoseksualiteit in Marokko wordt bijgebracht.

5. De bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, maar legt geen enkel document ter staving neer. In het administratief dossier bevindt zich een document van het Consulaat-generaal van de het Koninkrijk Marokko in Brussel van 27 december 2024 waarin verzoekers (gecorrigeerde) naam en voornaam, geboortedatum en geboorteplaats vermeld worden op een lijst van personen van wie de vingerafdrukken behoren tot de in deze lijst genoemde Marokkaanse onderdanen (AD, landeninformatie, stuk 1). De Marokkaanse nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist.

6.3. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden als volgt geoordeeld: "In uw dossier bevinden zich onvoldoende concrete elementen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U verklaart mentaal ziek te zijn en in de psychiatrie te zitten (CGVS, pp. 3, 4, 5, 8, 9, 12, 14). Ook stelt u last te hebben van waanideeën en bent u naar eigen zegen paranoïde (CGVS, p. 11). U bezocht 'heel vaak' een dokter, ook de dag voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, pp. 4-5), maar u legt geen enkel document voor ter staving hiervan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bleek u bovendien in

staat coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld (CGVS, pp. 2-14). Voor de volledigheid moet worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) altijd erg coherente en betekenisvolle verklaringen aflegde (Vragenlijst CGVS door DVZ, 26/1/2026; Verklaring DVZ, 26/1/2026). Bovendien maakte u bij de DVZ geen gewag van bijzondere procedurele noden, noch werden er door de DVZ bijzondere procedurele noden vastgesteld (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, DVZ, 26/1/2026; Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 26/1/2026). Ook in uw administratief dossier (aanhoudingen, politieverhoren) werden geen bijzondere procedurele noden genoteerd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend."

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker deze beoordeling door de commissaris-generaal dat zich onvoldoende concrete elementen in het dossier bevinden waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, op geen enkele wijze wordt betwist;

6.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde bisexualiteit en homoseksuele betrekkingen met mannen in Marokko voor zijn vertrek uit dit land, omwille van zijn beweerde eerdere veroordeling wegens het slaan van mensen van de regering en deelname aan protesten en vanwege de beweerde problemen met zijn familie, aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

6.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op het tijdstip waarop hij Marokko zou verlaten hebben en de duur van de periode gedurende dewelke hij al in België verbleef vooraleer hij op 20 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming indiende. Waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tien jaar geleden Marokko verliet en daarna vijf jaar in Frankrijk; 2 jaar in Nederland en daarna heen en weer reisde tussen België en Nederland (AD, Verklaring DVZ, p. 12), verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet weet wanneer hij Marokko heeft verlaten en dat hij in Spanje, Frankrijk, Holland en Duitsland heeft gewoond (NPO, p. 5). In zoverre uit zijn verklaringen blijkt dat hij veel zou hebben rondgezworven, verklaarde verzoeker dit door te stellen dat hij al die tijd op zoek is naar een manier om zijn papieren in orde te brengen en dat hij daarom, en omdat hij niet mag werken, soms bij zijn familie in verschillende landen moest gaan (NPO, p. 6).

De vaststelling dat verzoeker verschillende jaren in Nederland en Frankrijk woonde vooraleer hij in België voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende, zoals hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf (NPO, p. 6), is reeds een eerste indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen en redenen waarom hij in Marokko vervolging zou vrezen. Immers, indien hij daadwerkelijk om de door hem aangehaalde redenen vervolging zou vrezen in Marokko, kan redelijkerwijze worden verwacht hij zo spoedig mogelijk na aankomst in Europa internationale bescherming zou vragen. Het gegeven dat hij dit niet deed maar integendeel verschillende jaren wachtte om dit te doen en bovendien pas een verzoek om internationale bescherming indiende in België de dag nadat hij werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, is al een sterke indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zo lang wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming indien hij werkelijk voor zijn leven vreest omwille van zijn seksuele betrekkingen met een man voor zijn vertrek uit Marokko, zijn deelname aan een protest en de problemen met zijn familie. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij zich verschillende identiteiten en nationaliteiten heeft aangemeten en zoals, terecht aangehaald in de bestreden beslissing er dus niet voor terugdeinst de Belgische autoriteiten te misleiden als dit hem uitkomt. De Raad kan slechts vaststellen dat deze pertinente motieven in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist worden in het verzoekschrift.

Dit alles vormt reeds een sterke indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde redenen waarom hij Marokko zou hebben verlaten en waarom hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

6.4.2. Voorts maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij op basis van een valse beschuldiging van het slaan van mensen van de regering naar aanleiding van zijn aanwezigheid tijdens de protesten van N. Z., een Riffijnse Noord-Marokkaanse politiek activist tot een jaar cel werd veroordeeld in Marokko. Verzoeker legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor, noch van de veroordeling, noch van het feit dat hij daadwerkelijk in de gevangenis zou hebben gezeten, noch van zijn aanwezigheid tijdens een dergelijke manifestatie. Verzoeker kan ook zijn aanhouding en veroordeling niet situeren in de tijd en bovendien verklaarde hij bij de DVZ en het CGVS uitdrukkelijk dat hij geen politiek asiel maar humanitair asiel wil aanvragen (NPO, p. 3, Vragenlijst CGVS, vraag 3). Verzoeker maakt gelet op dit alles niet aannemelijk dat hij politiek actief was in Marokko en deelnam aan protestacties tegen de regering en dus maakt hij logischerwijze ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om die reden vervolgd zou worden in Marokko. De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de pertinente motieven die hierover zijn

uiteengezet en die steun vinden in de bestreden beslissing, te weerleggen zodat deze onverkort overeind blijven.

6.4.3. Met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij voor zijn vertrek uit Marokko door zijn familie zou betrappt zijn toen hij seksuele betrekkingen had met een man in een bos, dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen hierover zo vaag en weinig gedetailleerd zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd “*U stelt dat u in Marokko door uw familie in een bos werd betrappt. U werd tot vier keer toe gemaand zo gedetailleerd mogelijk te vertellen wat er gebeurd is, maar antwoordt telkens zeer algemeen in enkele korte zinnen. U kan niet situeren hoe oud u toen was, kent de familienaam niet van de man, kan niet antwoorden hoe u hem leerde kennen en geeft ook geen antwoord op wie van uw familieleden jullie precies betrapten (CGVS, pp. 7-9).*” Dat verzoeker niet eens bij benadering kan situeren hoe oud hij was op het ogenblik van de beweerde feiten, de familienaam van de man in kwestie niet kent, niet kan zeggen hoe hij hem leerde kennen en ook geen antwoord geeft op de vraag wie van zijn familieleden hen betrapten, wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald als elementen die wijzen op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Er kan redelijkerwijze minstens van verzoeker worden verwacht dat hij bij benadering zou kunnen zeggen hoe oud hij toen was, en welk familielid hen betrapte. Het gaat immers om kernaspecten van ingrijpende feiten die het leven van verzoeker een compleet nieuwe wending zouden gegeven hebben, vermits dit de reden was waarom hij uit Marokko zou vertrokken zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker andermaal geen enkel ernstig verweer voert tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich immers in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaring dat hij werd betrappt in een bos op seksuele activiteiten met een man en dat hij hierdoor vervolging vreest door de staat, zijn familie en iedereen, maar weerlegt daarmee geenszins dat hij niet eens bij benadering kan situeren hoe oud hij was op het ogenblik van de beweerde feiten, de familienaam van de man in kwestie niet kent, niet kan zeggen hoe hij hem leerde kennen en ook geen antwoord geeft op de vraag wie van zijn familieleden hen betrapten. Het komt de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Door louter summier te herhalen wat hij eerder verklaarde, slaagt hij daar geenszins in. Dat de handelingen van verzoeker niet goed zouden zijn geanalyseerd zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan niet worden bijgetreden. Het is aan verzoeker om alle elementen waarop hij zijn verzoek baseert mee te delen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker verschillende vragen werden gesteld met betrekking tot het incident in het bos maar dat hij niet verder kwam dan vage antwoorden of aangeven dat hij het antwoord niet wist (NPO, p. 8). De commissaris-generaal kan bezwaarlijk verweten worden zijn handelingen niet goed te hebben geanalyseerd indien verzoeker geen informatie kan verschaffen over kernelementen zoals zijn leeftijd op het ogenblik van de feiten, de familienaam van de man in kwestie en het familielid van verzoeker die hen betrappt zou hebben.

Dat de Marokkaanse strafwet een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en geldboetes voorziet voor seksuele handelingen tussen personen van hetzelfde geslacht zoals in het verzoekschrift wordt gesteld en zoals ook blijkt uit de bij aanvullende nota door verzoeker bijgebrachte informatie, doet geen afbreuk aan de door verzoeker niet weerlegde vaststelling dat hij om de hierboven uiteengezette redenen niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Marokko met een man in een bos werd betrappt door familie.

Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde seksuele oriëntatie betreft, voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoeker daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), 2 december 2014). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker werd gevraagd zijn seksuele oriëntatie te beschrijven en dat hij aangaf zowel van mannen als vrouwen te houden, maar dat hij verder quasi geen toelichting kon geven over de verschillende aspecten van zijn seksuele geaardheid waarover bij bevestigd werd, zoals onder meer het moment waarop hij beseftte dat hij een voorkeur had voor seks met mannen of jongens, welk gevoel dit bij hem losmaakte gelet op het enorme taboe dat hierop rust in Marokko, hoe hij zich voelde bij het feit dat hij op mannen en vrouwen viel in een eerder masculiene samenleving, de man waarop hij voor het eerst verliefd was en de manier waarop hij seksuele contacten regelde (NPO, p. 9-11). Voorts dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoeker zich in louter stereotiepe bewoordingen uitlaat over zijn seksuele gevoelens jegens en betrekkingen met mannen. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf mentaal niet goed te zijn en ter terechtzitting stelt dat hij voor zijn vasthouding en overbrenging naar het gesloten centrum verdovende middelen nam en dat hij in dit centrum van de dokter medicatie kreeg, wordt in het verzoekschrift

op geen enkele wijze ingegaan op verzoekers mentale toestand en ligt ook geen enkel objectief stuk voor met betrekking tot zijn mentale toestand en de medicatie die hij zou krijgen.

Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal verzoeker vanuit verschillende invalshoeken heeft gehoord over zijn bewustwording van zijn beweerd biseksuele geaardheid, de wijze waarop hij deze in Marokko en in Europa heeft beleefd, rekening houdend met het taboe dat hierop rust in Marokko.

Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat in de huidige stand van zaken verzoekers verklaringen over zijn beweerd biseksualiteit uitermate vaag en summier en weinig samenhangend zijn zodat deze allerminst kunnen overtuigen en dat verzoeker zijn voorgehouden biseksuele geaardheid bijgevolg niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat homoseksualiteit strafbaar is in Marokko en dat naast wettelijke vervolging er sprake is van sterke sociale afkeuring en discriminatie van LGBTQI+-personen, doet hieraan geen afbreuk en kan niet tot een ander besluit leiden.

Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven in de betreden beslissing zoals hierboven besproken te weerleggen door louter te stellen dat bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details terwijl geen verdere analyse werd uitgevoerd. Uit het voorgaande is immers gebleken dat met betrekking tot de betrapping door familie met een man in een bos voor zijn vertrek uit Marokko verzoeker niet eens bij benadering kan situeren hoe oud hij was op het ogenblik van de beweerd feiten, de familienaam van de man in kwestie niet kent, niet kan zeggen hoe hij hem leerde kennen en ook geen antwoord geeft op de vraag wie van zijn familieleden hen betrapten. Wat betreft de door verzoeker voorgehouden arrestatie en veroordeling werd vastgesteld dat hij hiervan geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, dat hij zijn aanhouding en veroordeling niet situeren in de tijd en bovendien bij de DVZ en het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen politiek asiel maar humanitair asiel wil aanvragen. Het betreft in geen geval futiele details maar kernelementen van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker toont met dergelijk betoog geenszins aan dat de commissaris-generaal zich ten onrechte op deze vaststellingen beroept bovenop het feit dat hij er niet voor terugdeinst de Belgische autoriteiten al te misleiden aangaande zijn identiteit, nationaliteit en geboortedatum als hem dat zo uitkomt en dat hij zijn verzoek indiende een dag nadat hij in een gesloten centrum terecht kwam met het oog op een repatriëring naar Marokko.

Er dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet gegund kan worden.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met zijn familie omwille van het feit dat hij seksuele handelingen zou gesteld hebben met een man in een bos, met de autoriteiten omwille van zijn deelname aan protesten voor zijn vertrek uit Marokko niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en hij evenmin zijn voorgehouden biseksualiteit aannemelijk maakt.

In acht genomen wat voorafgaat dient in navolging van de bestreden beslissing te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko vervolging in vluchtelingrechtelijke zin dient te vrezzen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko riskeert te worden onderworpen aan vervolging omwille van de door hem aangehaald maar ongeloofwaardig bevonden problemen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Marokko in dat land zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog stelt dat een verder onderzoek aan het licht had kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming en dat de elementen niet grondig werden geanalyseerd, kan worden volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven in punt 6 van dit arrest werd vastgesteld met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen. In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen. Verzoeker duidt verder niet concreet hoe een verder onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker deze ook niet bijbrengt. Verzoekers betoog dat hij zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en bekomen is niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan dus niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van beide middelen niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET